

Ugrabljeni kraljevič (Pravljica)

13.

Temna noč je zavila otočje v globoke sanje.

Tiho, nepremično je ležalo morje, kakor velikanska pošast, ki straži ogromne zaklade na otokih.

Samo včasih se je zganila pošast, peneča voda je butnila ob skalovje, da je zaječalo drevje na strmih obronkih.

In spet je postalo vse tiho.

Rezek žvižg je presekala tišino noči; bil je znak morskih roparjev, ki so ob skritih pečinah prežali na mimoidoče ladje.

V daljavi, na zahodni strani neba, se je v presledkih zabliskalo; votlo grmenje je sledilo blisku.

Princ, Tonček in Francka so sedeli v temi na svojih bornih ležiščih.

V nestrpnem pričakovanju jim je bilo vsem tako tesno pri srcu, da so si drug drugemu podali roke, kakor bi se bali, da se kdo izmed njih v temini brloga ne izgubi.

Nobeden ni izpregovoril niti besede, komaj so si upali dihati.

In čeprav niso govorili med seboj in si niso gledali v oči, je vendar v vseh treh srcih gorela samo ena skupna, sveta želja: da bi bili čimprej odtod, da bi že bili na morju!

A nocoj — vsaj zdelo se jim je tako — hudobna Sabina nikakor ni hotela zaspati.

Že so mislili, da je zaspala, ko je za trenotek potihnilo v kuhinji; pa

se je spet začulo njeno mrmranje, ropotanje in prekladanje semintja.

Slednjič je vendar utihnila; enakomerno, težko smrčanje je značilo, da je stara Sabina trdno zaspala.

Tonček se je splazil k oknu, stopil na podstavek in pogledal skozi.

Vsenaokoli je bilo mirno, nobe nega glasu od nikoder.

»Stopita za menoj k oknu,« je pošepetal Tonček.

Po prstih sta se približala princ in Francka oknu.

Francka je tiščala v roki majhno culo, princ pa je bil snel s stene pištolo in jo vtaknil za pas.

»Fernando, ti zležeš prvi skozi okno, nato Francka, zadnji pa jaz.«

In Tonček je privezal ob železni klin, ki je bil zabit na notranji steni, debelo vrv in jo spustil skozi okno.

To okno je bilo samo majhna, štiriogлата odprtina, izdolbena v steno.

Princ se je komaj splazil skozi. Tesno se je oprijel vrvi in se spustil na tla.

Ko je bila tudi Francka zunaj, se je Tonček z velikim naporom povzpел na okno, zgrabil za vrv in urno splezal na tla.

Plašni pogledi treh mladih ubežnikov so prodirali v temo; a nevarnosti ni bilo opaziti nikjer; sama grobna tišina vsenaokrog.

»Zdaj pa proti morju!«

Tonček je hodil prvi, za njim Francka, poslednji pa je bil princ.

Prispeli so na rob skalnega obronka, hoteč se po ozki stezi spustiti navzdol k obali.

Tedajci pa je od nekega drevesa na trati hušknila temna senca, se spustila preko skal na drugi strani votlin in izginila v noč.

Tonček, princ in Francka so kakor okameneli obstali. Kri jim je zledenela po žilah, niso si upali dihati.

Princ je potegnil pištolo, da bi ustrelil, toda še o pravem času ga je Tonček zgrabil za roko.

Nekaj časa so stali, kakor ukovani. Toda od nikoder ni bilo glasu, niti najmanjšega šuma.

»To je morala biti kaka opica,« je pošepetal Tonček.

Pomirjeni so krenili nizdol proti morju.

V ozki morski zaseki, roparskem pristanišču, se je zibala samo majhna jadrnica, nekoliko večja od navadnega čolna.

Čolnov, o katerih je pravil Tonček, pa ni bilo nikjer.

Bržkone so jih ta večer odpeljali morski roparji, ki so zalezovali trgovsko ladjo iz Barcelone.

Tonček in princ Fernando sta urno potegnili za verigo, da bi malo jadrnico spravila k bregu. Toda jadrnica se ni premaknila, pač pa sta izvlekla iz vode verigo. Utrgala se je bila torej. Kaj sedaj?

Tonček se je z zadovoljstvom spomnil, da je k sreči vzel seboj vrv, po kateri so bili splezali z okna.

Pograbil je vrv, naredil veliko zanko in jo zagnal proti čolnu.

Zanka se je zateknila ob zakrivljen kljun na koncu jadrnice, Tonček je zadrnil in tako sta s princem brez težkoče potegnili jadrnico k obali.

Francka se je od strahu vsa tresla, ko je prva stopila na gugajoče se deske. Takoj za njo je skočil princ. Tonček pa je bil seveda poslednji — si mislite?

To pot ni bil poslednji.

Ta pogumni, neustrašeni slovenski dečko je ravno hotel razpeti jadro, ko je zdajci na obali nekaj zavriščalo.

V velikem loku se je pognala neka podolgovata stvar na jadrnico.

Tonček in Francka sta od groze zakričala. Princ pa je samo prebledel in solze so mu napolnile oči.

V njegovem naročju je čepela — opica Diki.

(Dalje prihodnjič.)